

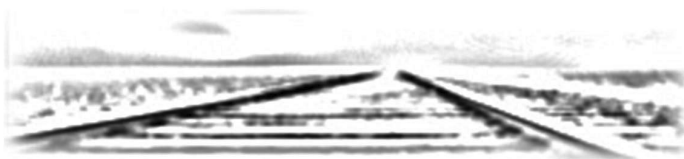
ONS SPREKEN MET GOD

Jan van Buren

Ons spreken met God

Brief over het bidden

Ons spreken met God
Brief over het bidden

Copyright © Jan van Buren
Redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2020
OudeSporen online uitgeverij

ISBN/EAN 978-90-.....-. (Eboek)
ISBN/EAN 978-90-.....-.
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'Bid, en u zal gegeven worden; zoek, en u zult vinden; klop, en er zal voor u opgedaan worden (...). Als u, die slecht bent, uw kinderen dan goede gaven weet te geven, hoeveel te meer zal uw Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven aan hen die tot Hem bidden'.

Mattheüs 7:7, 11

Inhoud

Inleiding.....	9
1. Hoe spreek ik God aan?.....	11
2. De grondslag waarop wij tot God kunnen naderen.....	15
3. Bidden in de Naam van Jezus.....	23
4. Bidden om Jezus' wil.....	27
5. De kracht van het gebed.....	31

Inleiding

Beste vrienden,

Bedankt voor de brief naar aanleiding van ons gesprek over het bidden. In dit gesprek wisselden we van gedachten met elkaar over de volgende punten:

1. Hoe spreek ik God aan?
2. De grondslag waarop wij tot God kunnen naderen.
3. Bidden in de Naam van Jezus.
4. Bidden om Jezus' wil.
5. De kracht van het gebed.

In mijn reactie op jullie schrijven, wil ik deze aspecten van het bidden wat nader toelichten. Over het gebed is uiteraard nog veel meer te zeggen, maar ik beperk mij tot onze gesprekspunten. Tussen het schrijven door heb ik de Bijbel geopend en vele gedeelten over het bidden overdacht. Ik kwam tot de ontdekking dat er in de Bijbel wel ongeveer 550 maal is geschreven over bidden, het spreken met God. Vele malen lezen we ook over antwoorden die Hij gaf. Op gebeden die werden opgezonden vanuit alle denkbare situaties in het leven. Met een brede diversiteit, vanuit een grote nood en vanuit een diepe dankbaarheid. Er worden korte en lange gebeden genoemd. Vele gebeden werden ook in liederen verwoord en tot God gezongen. Denk aan het boek van de Psalmen. Van al deze gebeden en antwoorden die God gaf, kunnen we veel leren.

Soms handelen we jarenlang volgens een vast patroon en menen dat dit heel Schriftuurlijk is. Het gebeurt ook dat wij bij nadere bestudering van een onderwerp uit de Bijbel een eerder ingenomen standpunt herzien. We willen immers steeds blijven leren. Dit geldt ook voor het bidden. Bidden is je hart openen voor God en het tot Hem opheffen, Die in de hemel is, maar tegelijk ook heel dicht bij ons is (Ps. 28:2; Klaagl. 3:41; Jes. 55:6).

En daarbij mogen wij onze gedachten en gevoelens tegenover Hem uiten, al dan niet met woorden. Alles wat in je hart leeft, mag je met God delen. Zoals Hem danken voor vergeving van zonden en ontvangen zegeningen, Hem eren door Hem te aanbidden, zorgen bij Hem bekendmaken, Hem om raad te vragen, of voorbede doen voor anderen.

Bidden, het spreken met God, is niet alleen dingen zeggen tegen God. Maar vervolgens is het ook *luisteren* naar Hem. Het gebeurt wel dat je onmiddellijk antwoord krijgt, maar een andere keer moet je soms korte of langere tijd wachten. In de ene situatie krijg je antwoord doordat Hij tot je spreekt terwijl je in de Bijbel leest, een andere keer door een toespraak of door een persoonlijk gesprek, of door de omstandigheden. Steeds wil Hij door Zijn Woord en door de Heilige Geest tot ons spreken. Met de dichter van Psalm 116 ervaar je dat God je hoort en verhoort! *'Ik heb de Heere lief, want Hij hoort mijn smeekbeden. Want Hij neigt Zijn oor tot mij, daarom zal ik Hem al mijn dagen aanroepen'* (Ps. 116:1-2).

Je ervaart zo de kracht van het gebed, zoals Jakobus ons dit leert: *'Elia was een mens net zoals wij en hij deed een vurig gebed'*. Letterlijk staat er: hij bad een gebed. Een gelovig en krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand (Jak. 5:15-17). Eens vroegen de discipelen aan de Heere Jezus: Leer ons bidden. Wat ik van Hem geleerd heb uit Gods Woord over het bidden wil ik doorgeven. Bidden mag echter nooit alleen theorie zijn, maar steeds een zaak van ons hart. God wil zo graag dat wij met David tegen Hem zeggen: *'Laat mijn gebed als reukwerk voor Uw aangezicht staan'*. Laat de Heere ook van ons kunnen zeggen, zoals dat gebeurde toen Hij Saulus zag en hoorde bidden: *'Zie, hij bidt'* (Ps. 10:14; 141:2; Hand. 9:11).

1. Hoe spreek ik God aan?

‘En Mozes zei tegen God: Zie, wanneer ik bij de Israëlieten kom en tegen hen zeg: De God van uw vaders heeft mij naar u toegezonden, en zij mij zeggen: Wat is Zijn Naam? Wat moet ik dan tegen hen zeggen? En God zei tegen Mozes: IK BEN DIE IK BEN. Ook zei Hij: Dit moet u tegen de Israëlieten zeggen: IK BEN heeft mij naar u toe gezonden.’

Exodus 3:13-14

Belangrijk is te weten waar ik sta in mijn relatie met God? Deze relatie heeft te maken met de naam of de titel waarmee we ons richten tot God en met Hem spreken. Zijn Naam is de openbaring van Wie Hij is. Toen God met Mozes sprak bij het brandende braambos en Zich aan hem bekendmaakte, zei Hij: *‘Doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats waarop u staat is heilige grond’* (Ex. 3:2-6). Ook wij dienen te beseffen dat eerbied gepast is wanneer wij met God spreken.

In de Bijbel worden verschillende gebeden genoemd, waarbij God telkens weer anders word aangesproken. Soms zijn het hele korte gebeden. Zoals door Mozes, die voorbede deed voor zijn zuster met de woorden: *‘O God, genees haar toch’* (Num. 12:13). In dit gebed richtte Mozes zich tot God, tot Elohim (d.i. een meervoudsvorm, lett. goden). Zo wordt God ook genoemd in het scheppingsverhaal in Genesis 1-2:3. Laat Ons mensen maken. En daarna: *‘Zie, de mens is geworden als één van Ons’*; *‘Kom, laten Wij neerdalen’*; *‘Wie zal er voor Ons gaan’* (Gen. 1:26; 3:22; 11:7; Jes. 6:8) In Deuteronomium 6 schrijft Mozes: *‘De HEERE, onze God, de HEERE is één’* (Deut. 6:4). God is een drie-

enig God (dit één zijn – in het Hebr. *echad* – betekent diversiteit binnen een bepaalde eenheid). God is immers Vader, Zoon en Heilige Geest (vgl. Joh. 4:24; 14:6-11; 17:22; 1 Petr. 1:2).

Met de Naam HEERE, d.i. Jahweh, maakte God Zichzelf al vanaf de schepping in relatie met mensen bekend. Deze Naam laat zien *Wie* Hij is: de IK BEN DIE IK BEN, ofwel de Eeuwige, de Onveranderlijke. Namens deze eeuwige God ging Mozes naar de oudsten van Israël en de farao (Ex. 3:13-14).

Toen Petrus in de golven wegzonk, bad hij: *'Heere, red mij'* (Matt. 14:30). Dit is geen naam, maar een aanspreektitel – in het Hebreeuws *Adonai*, in het Grieks *Kurios*. Het is een titel waarmee men de hoogste gezagsdrager aansprak. Hiermee richtte ook de Kananese vrouw zich tot de Heere Jezus: *'Heere, help mij!'* (Matt. 15:25). De farizeeër en de tollenaar richtten zich beiden tot God. De farizeeër besepte niet wie hijzelf was en Wie God was. De tollenaar besepte dit echter wel. Hij sloeg zich op de borst en bad: *'O God, wees mij, de zondaar, genadig!'* (Luk. 18:9-14).

In het Oude Testament waren de Vadernaam en de Naam van Jezus Christus nog niet geopenbaard. Toen sprak men God vaak aan als Heere, Adonai. Soms gebruikte men een toevoeging: God de Almachtige, de Allerhoogste, de Eeuwige, de Alwetende. Soms zei men HEERE (Jahweh), of Heere HEERE (Adonai Jahweh), hoewel er orthodoxe Israëlieten waren die uit diep ontzag nooit de Naam uitspraken.

Hoewel geen mens God gezien heeft of zien kan, omdat Hij een ontoegankelijk licht bewoont (1 Tim. 6:14-16), ontmoeten we in het Nieuwe Testament God geopenbaard in het vlees: *'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem ons verklaard'* (Joh. 1:18). In de evangeliën wordt de Zoon van God aangesproken met de Naam 'Jezus', dat betekent: Jahweh redt. Hij is de Zaligmaker, de Heiland. Dit is de Naam die Jozef hem in opdracht van de engel Gabriël moest geven. Met de Naam Jezus stond Hij ook bekend bij Zijn tijdgenoten (Matt. 1:21; 13:53-56).

De volgelingen van de Heere Jezus, Zijn discipelen en degenen die onder Zijn gehoor kwamen, spraken Hem aan als Meester of Rabbi. De Heere Jezus was de Messias, de Christus, d.i. *de Gezalfde*. Wanneer de schrijvers van de brieven in het Nieuwe Testament over Hem spreken of schrijven, of Hem aanspreken in het gebed, gebruiken zij steeds de Naam Jezus met één of meerdere titels. Zij

zeggen bijvoorbeeld: Heere Jezus, of Jezus Christus, of de Heere Jezus Christus. Zij spreken ook over God onze Heiland, of de God en Vader van onze Heere Jezus Christus.

In de brief aan de Hebreeëën en in het boek Handelingen vinden we echter een uitzondering. Daar wordt soms alleen over 'Jezus' gesproken. De reden hiervoor dat de Mens Jezus, die op aarde is verworpen en gekruisigd, dezelfde is die als de Opgestane is gaan zitten in de troon van Zijn Vader in de hemel. Hij is daar met eer en heerlijkheid gekroond (Openb. 3:21). Maar als wij ons richten tot de Heere Jezus in het gebed en Hem aanspreken, gebruiken we uit eerbied niet alleen Zijn Naam Jezus, maar voegen daaraan ook een van de bovengenoemde titels toe.

De meest intieme Naam waarmee gelovigen God nu aanspreken is: 'Onze Vader'. Dit kun je uiteraard alleen doen wanneer je Zijn kind bent. Dan mogen wij zoals Johannes tegen elkaar zeggen: *'(...) wat wij gehoord hebben, verkondigen wij u, opdat ook u gemeenschap met ons hebt; en onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus'* (Joh. 1:12; 1 Joh. 1:3). Want *'zovelen als er door de Geest van God geleid worden, die zijn kinderen van God. Want u hebt niet de geest van slavernij ontvangen, die opnieuw tot angst leidt, maar u hebt de Geest van aanneming tot kinderen ontvangen, door Wie wij roepen: Abba, Vader! De Geest Zelf getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn'* (Rom. 8:14, 16; Gal. 4:6).

Als wij met God spreken, dienen wij dit met gepaste eerbied te doen. Zo sprak de Heere Jezus ook Zijn Vader aan met de woorden 'Heilige Vader' (Joh. 17:11). Hoewel God ons oproept *vrijmoedig* tot Hem te naderen, wil dit niet zeggen dat wij op een *vrijpostige* manier tot Hem mogen naderen en mogen spreken (Ps. 25:14). Zoals een kind vertrouwelijk, maar ook met eerbied en ontzag met zijn ouders spreekt, is het ons voorrecht als een kind met God de Vader te spreken.

Van volwassen gelovigen mag men verwachten dat zij God op de juiste manier aanspreken. Pasbekeerden drukken zich soms niet correct uit. Je hoort hen bijvoorbeeld zeggen: Heere Jezus, ik dank U dat ik Uw kind mag zijn. Nu, het is duidelijk, de Heere Jezus heeft geen kinderen. God de Vader heeft kinderen. Wanneer een kind leert praten en het mama zegt tegen papa, vindt iedereen het fijn dat het kind dit woord kan zeggen. Maar als iemand nog mama tegen zijn vader zegt, wanneer hij vijftien jaar oud is, is er duidelijk iets mis met de

ontwikkeling van het kind. Zo dient er ook in de relatie met God geestelijke groei van de gelovige te zijn.

Er zijn gelovigen die bijna elke zin van een gebed beginnen met 'Heere' en/of de zin beëindigen met 'Heere'. Veelal is dit een gewoonte die door een gebrek aan woorden is ontstaan. Hoewel het eerbiedig wordt bedoeld, is het een teken van zwakte wanneer iemand Gods Naam te overvloedig gebruikt. Anderen kunnen zo iemand in liefde hierop wijzen. In de tien geboden heeft God gezegd: *'U zult de Naam van de HEERE, uw God, niet ijdel gebruiken, want de HEERE zal niet voor onschuldig houden wie Zijn Naam ijdel gebruikt'* (Ex. 20:7). Wanneer mensen tot God komen, dienen zij Zijn Naam niet ijdel, d.w.z. niet onnodig of als een stopwoord te gebruiken.

Hoewel de Heilige Geest ook God is, lezen we niet in de Bijbel dat tot de Heilige Geest wordt gebeden, dat de Heilige Geest wordt gedankt of dat geleerd wordt dit te doen. God, de Heilige Geest, richt Zich altijd op de verheerlijking van de Heere Jezus (Joh. 16:14). Wil je de Heilige Geest eren? Eer dan de Vader en de Zoon.

2. De grondslag waarop wij tot God kunnen naderen

'(...) allen hebben gezondigd en missen de heerlijkheid van God, en worden om niet gerechtvaardigd door Zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus. Hem heeft God openlijk aangewezen als middel tot verzoening, door het geloof in Zijn bloed'.

Romeinen 3:23-25

We hebben gezien dat het aanspreken van God met Zijn Naam te maken heeft, met de relatie waarin wij tot Hem staan. Wij moeten echter niet alleen beseffen dat wij op heilige grond staan wanneer wij tot God naderen, maar ook dat Hij volkomen *heilig* is. Jesaja besepte dit toen hij de serafs hoorde roepen: 'Heilig, heilig, heilig, is de HEERE van de legermachten'. En hij realiseerde zich in Gods licht: ik ben een man van onreine lippen.

Zoals toen door een aanraking met een gloeiende kool van het altaar zijn zonde werd verzoend, zo kan God nu onze zonden verzoenen doordat Christus Zichzelf heilig en onberispelijk aan God heeft geofferd op het kruis van Golgotha (Jes. 6:1-6; 1 Petr.1:16, 18-19; Hebr. 9:14). Johannes zag in een visioen de Heere Jezus in heerlijkheid en majesteit en viel als dood neer aan Zijn voeten. Evenals Johannes hebben ook wij een aanraking – *een levendmaking* – van de Heere Jezus nodig, Die tegen ons zegt: 'Wees niet bevreesd (...), Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheid' (Openb. 1:5, 17-18).

Als mensen tot God naderen, kunnen zij niet met dingen van zichzelf komen om God te behagen. En met dingen die door eigen inspanning zijn verworven, zoals Kaïn dat deed, de eerste offeraar. Al onze rechtvaardige daden zijn immers als een bezoedeld kleet (vgl. Jes. 64:6). Zijn broer Abel had wel begrepen op welke grondslag hij tot God kon naderen. Van Abel lezen we dan ook dat God hem en zijn offer aannam. Kaïn bracht God de vruchten van de opbrengst van de aarde, de aardbodem die was vervloekt vanwege het feit dat Adam en Eva van de verboden vrucht hadden gegeten. Abel bracht echter een offer van de eerstgeboren dieren van het kleinvee en van hun vet, een offer waarbij bloed moest vloeien.

God ziet de mens om zo te zeggen vereenzelvigd met het offer dat hij brengt. De mens kan alleen tot God naderen dankzij het bloed van het offer (Gen. 4:4-5). Dit is een belangrijke les uit dit verhaal van de eerste nakomelingen van Adam en Eva. Het offer dat zij aan God brachten, had voor henzelf verstrekkende gevolgen. Dit principe is niet veranderd.

Als een Israëliet had gezondigd, moest hij zijn zonde belijden en die nalaten, het met zijn naaste in orde te maken en vervolgens naar de tent van ontmoeting gaan – later naar de tempel – met een offerdier. Bij het altaar moest degene die had gezondigd zijn handen op de kop van het dier leggen. Hiermee droeg hij symbolisch zijn zonden over op het offerdier. En vervolgens moest hij het onschuldige dier doden, het slachten. Daarna werd het offerdier buiten de legerplaats verbrand. De eerste les voor ons is dat wij symbolisch onze zonden overdragen op het ware Offerlam, de Heere Jezus. De tweede les is: wanneer wij hebben gezondigd, moeten wij beseffen dat wij alleen tot God kunnen naderen om vergeving te ontvangen doordat er een plaatsvervangend offer voor ons is gebracht. De offers in het Oude Testament wezen heen naar de Heere Jezus, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt (Lev. 2; Joh. 1:29, 36; Hebr. 13:11-12; 10:1; 1 Petr. 1:19-20).

Mensen dienen zich bewust te zijn van het ernstige feit, dat zij vanwege elke zonde die bedreven is de eeuwige dood verdienen, d.i. het voor eeuwig gescheiden zijn van God. Wanneer wij echter in het geloof tot God komen op grond van het offer van de Heere Jezus, dan worden wij niet geoordeeld en ontvangen wij als een vrije genadegave het eeuwige leven (Joh. 3:18; Rom. 3:21-26; 6:23).

Door de dood van de Heere Jezus, die Zichzelf onberispelijk aan God heeft geofferd, is de weg naar God geopend. Nu kunnen mensen rechtstreeks tot God naderen, zonder een offerdier, om hun zonden bij Hem te brengen of Hem te danken voor de vergeving van hun zonden. Het offer van de Heere Jezus is de nieuwe grondslag, de nieuwe en levende weg, die God heeft geopend door Zijn vlees. Ook is er geen bemiddeling van een mens – een aardse priester – meer nodig om God offeranden te brengen (Hebr. 9 tot 10:21).

‘De zaligheid is in geen ander, want er is onder de hemel geen andere Naam onder de mensen gegeven waardoor wij zalig moeten worden’ (Hand. 4:12).

‘Door Hem (de Heere Jezus) hebben wij beiden (Joden en heidenen) door één Geest toegang tot de Vader’ (Ef. 2:18). *In Hem hebben wij de vrijmoedigheid en vertrouwen, door het geloof in Hem* (Ef. 3:12). *Nu wij dan een grote Hogepriester hebben, die de hemelen is doorgedaan, namelijk Jezus, de Zoon van God, laten wij aan de belijdenis vasthouden’* (...) *‘Laten wij dan met vrijmoedigheid naderen tot de troon van de genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en geholpen worden op het juiste tijdstip’* (Hebr. 4:14, 16).

We kunnen mensen onderscheiden in personen die (a) niet opnieuw geboren zijn, en (b) opnieuw geboren mensen. De eerste groep zijn allen die onbekeerd zijn. Zij worden door God uitgenodigd met al hun zonden de toevlucht te nemen tot Hem om genade te ontvangen. *‘Neig uw oor en kom tot Mij, luister, en uw ziel zal leven; (...) Zoek de HEERE terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is. Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de man van ongerechtigheid zijn gedachten, Laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij zich over hem ontfermen’* (Jes. 55:3, 6-7).

De tweede groep bestaat uit:

1. Gelovigen die *niet naar het vlees leven, maar naar de Geest*, die dus leven volgens de nieuwe natuur.
2. Gelovigen die wel *naar het vlees leven*, dus hun oude slechte natuur volgen (Rom. 8:1-17).

Zij die naar de Geest leven, kunnen vrij tot God naderen. Er staan geen zonden tussen hen en God. En daardoor kunnen zij vrijmoedig God de Vader, en de Heere Jezus, danken en eren. Zij mogen Hem ook hun zorgen bekend maken of om Zijn hulp en leiding in hun leven vragen.

Een gelovige die *naar het vlees* leeft, leeft door zijn zondige levenswandel evenals de ongelovige in zonde. Hij moet zich opnieuw realiseren dat zijn oude mens met Christus gekruisigd is. Mogelijk naderen zulke personen vrijpostig tot God, maar zij kunnen dit niet vrijmoedig doen. De genezen blinde en de Joodse leiders wisten dat God *niet* naar zondaars luistert, maar dat als iemand godvrezend is en Zijn wil doet, God naar hem hoort (Joh. 9:31). *In het vlees zijn*, is echter een aanduiding voor iemand die nog onbekeerd is.

Voor hen die belijden tot Gods volk te behoren en die tot God komen, geldt de oproep: *'Laten wij tot Hem naderen met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, nu ons hart gereinigd is van een slecht geweten'* (Hebr. 10:22). God wil dat wij eerlijk zijn, wanneer we tot Hem naderen om te bidden.

Eenieder die opnieuw geboren is, mag weten dat God hem of haar heeft aangenomen en dat hij of zij nu het recht heeft een kind van God genoemd te worden. God zegt dit in de Bijbel (Joh. 1:12; 20:17). Hierdoor kunnen opnieuw geboren christenen weten dat hun zonden zijn vergeven. De Heilige Geest geeft deze innerlijke overtuiging, en daarbij ervaren zij dat God hun Vader is door Zijn leiding in hun leven (Rom. 8:1, 15; Gal. 4:5-7; Ef. 1:5). En wanneer wij denken aan de toekomst kunnen wij getuigen: *'Niets kan ons scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere'* (Rom. 8:31-39).

Vóór de opstanding van de Heere Jezus uit de doden werd God ook reeds de Vader genoemd, maar dit gaf de collectieve relatie aan tussen God en het volk Israël. God is de Vader van de natie en het volk Israël is Zijn zoon. De individuele gelovige werd geen zoon of kind genoemd in het Oude Testament (Deut. 32:6; Jes. 64:8; 63:16; Hos. 11:1; Ps. 80:16).

Als de gekomen Koning leerde de Heere Jezus Zijn discipelen het gebed, dat wij het *'Onze Vader'* noemen (Matt. 6:9-13; Luk. 11:1-3). Nadat de Heere Jezus ergens gebeden had, stelde één van de discipelen Hem de vraag: *'Heere, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft'*. In dit gebed leerde de Heere Zijn discipelen de volgorde van de meest belangrijke gebedsonderwerpen:

- (a) Het begint met het eren en heiligen van Gods Naam.
- (b) Daarna volgt de bede om de komst van Zijn Koninkrijk. Hij wilde dat zij zouden verlangen naar de dag waarop Hij, de Heere Jezus, Zijn Koninkrijk

zou oprichten (Hand. 1:6-7). Helaas heeft Zijn volk Hem als Koning verworpen. Maar eenmaal komt Hij vanuit de hemel terug op aarde om het Koninkrijk te vestigen met macht en majesteit (Luk. 19:11-12; Openb. 19:6, 11-21).

- (c) In de tussenliggende periode mogen we bidden dat Gods wil zal gebeuren. De tijd komt nog dat de grote afval zal plaatsvinden.
- (d) Wat de levensbehoeften betreft, mogen we bidden en vragen om het voedsel dat voor elke dag nodig is. Er komt een tijd dat hamsteren niet meer mogelijk is. In de periode voordat de Heere Jezus zal terugkomen, regeert op aarde namelijk de antichrist. Men kan dan alleen kopen of verkopen als men het merkteken van het beest draagt. Ook zal er door hongersnood een enorme schaarste aan voedsel zijn (Open. 13:15-17).
- (e) En verder is de maatstaf om vergeving van schuld te ontvangen, de bereidheid om anderen zelf ook te vergeven zoals God vergeeft.
- (f) Discipelen bidden tevens dat ze de vreselijke tijd die komt, niet mee zullen maken. In de eindtijd zal de satan uit de hemel op de aarde worden geworpen. Hij zal in de Grote Verdrukking, de tijd van verzoeking die dan over de aarde komt, velen in zijn ondergang proberen mee te slepen (Matt. 24:15-31; Mark. 13:14-32; Luk. 21:5-33).
- (g) Ten slotte mogen we in het geloof uitspreken dat het Koninkrijk komt, want het is van God alleen. Alle koningen van de aarde zullen straks voor Hem neerknielen (Jes. 52:15; Ps. 72:11). Dan ontvangt de verworpen Koning alle eer en kracht en heerlijkheid.

De Heere Jezus heeft dit gebed in eerste instantie aan Zijn discipelen geleerd. Zijn discipelen toen en daarbij inbegrepen Zijn discipelen in de eindtijd. De discipelen nu, de gelovigen die leven in deze tussentijd – de tijd van Zijn verwerping – kunnen ook veel hiervan leren. Dat dit gebed niet als een standaardgebed, een formuliergebed is bedoeld, blijkt uit de verschillende versies in Mattheüs en Lukas. In Mattheüs 6:13b wordt toegevoegd: *‘Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in eeuwigheid. Amen’*.

Het Onze Vader geeft wel een bepaald kader voor ons gebedsleven. De Heere Jezus wilde Zijn discipelen, dus alle gelovigen die Hem zouden volgen en dienen, leren allereerst te denken aan Gods belangen. Aan de eer van Zijn Naam, aan

Zijn heiligheid en het gebeuren van Zijn wil. Daarna kunnen we bidden voor onze eigen noden. In de vierde bede gaat het om lichamelijke behoeften (bijv. voedsel), in de vijfde bede om morele behoeften (vergeving), en in de zesde bede om geestelijke behoeften (voortdurende hulp in geestelijke verzoeking, beproeving). Wij mogen al onze behoeften naar lichaam, ziel en geest aan God bekend maken!

Kort voor Zijn heengaan leerde de Heere Jezus Zijn discipelen nog een andere vorm van bidden. Namelijk het bidden namens Hemzelf op een heel intieme manier! Zie hoofdstuk 3 en 4. Al eerder zagen wij dat, wanneer wij in het gebed tot God naderen, wij ons ervan bewust moeten zijn in welke relatie wij tot Hem staan. Een onbekeerd iemand kan God niet zijn 'Vader' noemen, die vertrouwelijke relatie is voorbehouden aan Gods kinderen. Dat zal ons allen wel duidelijk zijn.

Als gelovigen toch zondigen, wordt de relatie met God niet verbroken, maar de relatie met God als onze Vader is wel verstoord. De Heere Jezus is immers op het kruis van Golgotha gestorven voor al onze zonden, zowel van voor onze bekering, als van na onze bekering. Op de dag dat wij opnieuw geboren zijn, zijn wij nieuwe mensen geworden, kinderen van God. Bekering wil zeggen: veranderen van denkriching, je met berouw over je zonden tot God wenden en de zonden nalaten (Ps. 32; Ps. 51; Spr. 28:13; Luk. 15:11-20; 1 Joh. 1:9). Voor wie schuilt achter het bloed van het Lam, is het werk van de verzoening eens voor altijd volbracht. De zonden die ons scheidden van God zijn weggedaan (Jes. 59:2). *'Zo ver het oosten is van het westen, zo ver heeft Hij onze overtredingen van ons gedaan'* (Ps. 103:12). *'Want U hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen'* (Jes. 38:17). *'Ik delg Uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk'* (Jes. 44:22). *'Ja, U zult al hun zonden werpen in de diepten van de zee'* (Micha 7:19). *'Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en aan hun zonden niet meer denken'* (Jer. 31:34).

Als de Goede Herder heeft de Heere Jezus gezegd van de Zijnen: *'Niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die hen aan Mij gegeven heeft, is meer dan allen, en niemand kan hen uit de hand van Mijn Vader rukken'* (Joh. 10:28-29). Als een gelovige zondigt en daardoor de relatie met de Vader verstoord raakt, treedt door Gods genade de Heere Jezus Zelf voor ons op als de Trooster, Voorspraak of Pleitbezorger (Gr. *parakletos*) in de hemel. De Voorspraak is iemand die de zaak van een ander op zich neemt en hem te hulp komt. Op aarde bewerkt de Heilige Geest, eveneens als onze Voorspraak, berouw in het

hart van de gelovige die gezondigd heeft. Door het werk van de Heilige Geest in het hart van een afgedwaald kind van God is er inkeer en belijdenis van zonde, zodat de gemeenschap met de Vader wordt hersteld (Joh. 14:15-26; 16:5-15; Joh. 2:1).

De Heere Jezus *'kan volkomen zalig maken wie door Hem tot God gaan, omdat Hij altijd leeft om voor hen te pleiten'* (Hebr. 7:25). Naderen tot God is dus te allen tijde mogelijk dankzij de Heere Jezus, want *'er is één God, er is één Middelaar tussen God en mensen, de Mens Christus Jezus'* (1 Tim. 2:4). Genageld aan het kruis stierf de Heere Jezus voor zondaars om hen aan Gods hart te brengen. Nu leeft Hij in de hemel en werkt Hij in de harten van de Zijnen hier op aarde, opdat zij in gemeenschap met God leven.

3. Bidden in de Naam van Jezus

‘Wat u ook zult vragen in Mijn Naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt zal worden. Als u iets zult vragen in Mijn Naam, Ik zal het doen.’

Johannes 14:13-14

We hebben nagedacht over de Naam waarmee we God mogen aanspreken, en over het feit dat we dit doen in het besef dat Hij heilig is. Nu willen we nadenken over de uitdrukking: ‘bidden in Zijn Naam’. We zullen zien dat dit meer betekent dan alleen de Naam van de Heere Jezus gebruiken in het gebed. De Heere Jezus leerde dit aan Zijn discipelen in de bovenzaal, in Zijn laatste toespraak (Joh. 13-17). Hij gaf hun het nodige onderwijs gaf over wat wij de Vader mogen vragen, en over de manier waarop wij de Vader bidden in de tijd dat Hij Zelf niet meer op aarde zou zijn.

Over het bidden in Zijn Naam sprak Hij niet met ongelovigen uit het volk of met godsdienstige mensen, zoals de farizeeën. Enkele jaren hiervoor, aan het begin van Zijn openbare optreden, hadden de discipelen aan de Heere Jezus gevraagd of Hij hen wilde leren bidden (Matt. 6:5-15; Luk. 11:1). Nu leerde Hij hen bidden in Zijn Naam: een nieuwe manier van bidden.

Om te kunnen bidden in Zijn Naam is het nodig dat de bidder weet dat God hem aanziet in Christus, in het besef dat men alleen tot God kan naderen door

Jezus Christus. Hij of zij moet dus opnieuw geboren zijn en leven vanuit een voortdurende relatie met Hem, dus 'in Hem' is. De uitdrukking 'in Zijn Naam' duidt in het Nieuwe Testament op de vertegenwoordiging van degene namens wie men spreekt. Wanneer iemand bidt in de Naam van de Heere Jezus, brengt hij de wil van de Heere Jezus tot uitdrukking om namens Hem te spreken, te bidden.

Het uitspreken van een gebed '*in de Naam van Jezus*', zonder te beseffen dat men één is met Hem en zonder het verlangen Zijn eer te zoeken, heeft geen waarde. Als men de Heere Jezus kent als Redder en het besef in het hart leeft om Zijn wil te doen, dan kan men bidden in Zijn Naam. Wat we vragen, moet echter wel in overeenstemming zijn met Zijn wil. Dit behandelen we in het volgende hoofdstuk.

Aan het einde van Zijn onderwijs in de bovenzaal sprak de Heere Jezus met Zijn discipelen over Zijn naderend afscheid. Toen Hij bij hen was, konden zij Hem rechtstreeks vragen stellen; en Hij bad ook voor hen tot de Vader. Maar nadat Hij was teruggekeerd naar de hemel, naar de Vader, was dit niet meer mogelijk. De gedachte alleen achter te blijven en Hem niets meer te kunnen vragen, maakte de discipelen bedroefd. Die droefheid zou slechts tijdelijk zijn, vertelde Hij. Want er zou grote blijdschap in hun hart komen, beloofde Hij: 'Ik zal u de Trooster zenden van de Vader, de Geest van de waarheid' (Joh. 14:16-17). '*Op die dag zult u Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: Alles wat u de Vader zult bidden in Mijn Naam, zal Hij u geven. Tot nu toe hebt u niets gebeden in Mijn Naam; bid en u zult ontvangen, opdat uw blijdschap volkomen zal worden (...). Op die dag zult u in Mijn Naam bidden, en Ik zeg u niet dat Ik de Vader voor U zal vragen, want de Vader Zelf heeft u lief, omdat u Mij hebt liefgehad en geloofd dat Ik van de Vader ben uitgegaan*' (Joh. 16:23-27).

Korte tijd na Zijn sterven en opstanding uit de dood is de Heere Jezus teruggekeerd naar de hemel. Op de Pinksterdag werd de Heilige Geest in hen uitgestort en kwam er grote blijdschap in hun hart. Vanaf dat moment konden gelovigen in de Naam van Jezus, dus namens Hem, tot de Vader bidden. Door de inwoning van de Heilige Geest kunnen gelovigen '*bidden in de Heilige Geest*' (Judas vers 20). Vervuld met Gods Geest bidden wij naar Gods wil.

Soms weten wij in moeilijke omstandigheden niet hoe of wat wij moeten bidden. Dan gebeurt er iets bijzonders in ons en voor ons: '*En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden te hulp, want wij weten niet wat wij bidden zullen*

zoals het behoort. De Geest Zelf echter pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. En Hij die de harten doorzoekt, weet wat het denken van de Geest is, omdat Hij naar de wil van God voor de heiligen pleit' (Rom. 8:26-27).

In het boek Handelingen zien we de discipelen getuigen van de Naam van Jezus, hun Heiland.

- En in Zijn Naam zijn ze uitgegaan in de wereld. God heeft grote dingen door hen gedaan, en hun hiertoe de kracht gegeven. We horen hen prediken dat God vergeving van zonden schenkt omwille van Zijn Naam (Hand. 4:17-18; 1 Joh. 2:12).
- Want ieder die de Naam van de Heere zal aanroepen, zal behouden worden (Hand. 2:21; 4:12; 10:43).
- In Zijn Naam werden de bekeerlingen gedoopt (Matt. 28:19; Hand. 10:48).
- In Zijn Naam hebben de discipelen gebeden, en zieken werden genezen en doden werden opgewekt (Hand. 3:6, 16; 4:10, 24-31; Jak. 5:13-20).
- In Zijn Naam werden demonen uitgeworpen (Mark. 16:17-18).

Ter wille van Zijn Naam zijn in het verleden vele getuigen uitgegaan in de wereld, en er gaan nog steeds velen uit om de Naam van Jezus bekend te maken (3 Joh.:5-8).

Ook in het Oude Testament spraken de profeten namens God, en zij deden wonderen zoals bijvoorbeeld Mozes, Elia en Elisa. Zij profeteerden ook wat er in de toekomstige dagen zou gebeuren, zowel oordeel als zegen. Of een profeet in de Naam van God, dus namens Hem gesproken had, werd steeds bewezen door het feit of er gebeurde wat was geprofeteerd.

Maar 'nadat God voorheen en vele malen en op vele wijze tot de vaders gesproken had door de profeten, heeft Hij in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon' (Hebr. 1:1). De Heere Jezus was 'de Profeet' van Wie Mozes had gesproken: *'Ik zal een Profeet doen opstaan uit het midden van hun broeders, zoals u, Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en alles wat Ik Hem gebied zal Hij tot u spreken. En met de man die niet naar Mijn woorden luistert, die Hij in Mijn Naam spreekt, zal het zo zijn: Ik zal rekenschap van hem eisen. Maar de profeet die overmoedig handelt door een woord in Mijn Naam te*

spreken dat Ik hem niet geboden heb te spreken, of die in de naam van andere goden spreekt, die profeet zal sterven. Wanneer u dan in uw hart zegt: Hoe zullen wij het woord herkennen dat de HEERE niet gesproken heeft? Wanneer die profeet in de Naam van de HEERE spreekt, en het gebeurt niet en het komt niet uit, dan is het een woord dat de HEERE niet gesproken heeft. In overmoed heeft die profeet gesproken; wees niet bevreesd voor hem' (Deut. 18:18-22).

4. Bidden om Jezus' wil

'Vader, als U wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil, maar de Uwe geschieden'.

'(...) maar word innerlijk veranderd door de vernieuwing van uw gezindheid om te kunnen onderscheiden wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is'.

'(...) dat u vervuld mag worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht'.

'Als iemand de wil heeft om Zijn wil te doen, zal hij van dit onderricht weten of het uit God is'.

Lukas 22:42; Romeinen 12:2; Kolossenzen 1:9; Johannes 7:17

Eerder hebben we gezien dat we tot God mogen naderen in het gebed, met eerbied en tegelijk met autoriteit. We spreken in de Naam van Jezus en mogen namens Hem de Vader vragen. Nu willen we nadenken over de uitdrukking *'om Jezus' wil'*. Wanneer we deze uitdrukking gebruiken, dienen we ons af te vragen: Zou de Heere Jezus dit in zo'n situatie ook aan Zijn Vader gevraagd hebben? Wij moeten ons dus steeds afvragen: Wat is in deze kwestie naar Jezus' wil?

Saulus van Tarsis was een heel godsdienstige Israëliet. Op de weg naar Damascus had hij een ontmoeting met de Heere Jezus, van Wie hij dacht dat Hij dood was. Toen Hij tot hem ging spreken, werd hij diep geraakt in zijn geweten. Al bevend stelde Saulus twee heel belangrijke vragen, waarvan de eerste als volgt was: *‘Wie bent U, Heere?’* Hiermee erkende hij vanaf dat moment de Heere Jezus als de *Kurios*, de hoogste gezagsdrager in zijn leven. Zijn tweede vraag luidde: *‘Wat wilt U dat ik doen zal?’* Vanaf dat moment maakte hij zijn eigen wil ondergeschikt aan Gods wil (Hand. 9:5-6). Het leven werd voor hem: *Christus* (Fil. 1:21).

Op het adres waar Saulus gebracht werd in Damascus, bleef hij drie dagen blind, en at en dronk niet. Na die drie dagen kreeg Ananias de opdracht van de Heere om Saulus op te zoeken en hem, nu zijn geestelijke ogen waren opengegaan, te genezen van zijn fysieke blindheid. En om Zijn woorden, Zijn wil met zijn leven aan hem bekend te maken. Het gebed van Saulus was door de Heere gehoord, want Hij zei tegen Ananias: *‘Zie, hij bidt’*. Had Saulus nog nooit gebeden? Ongetwijfeld wel! Maar nadat hij de Heere Jezus had ontmoet op de weg naar Damascus ging hij anders bidden.

Om in gemeenschap met God te kunnen leven, moet de relatie met Hem hersteld zijn; dat hebben we al eerder gezien. Daarom dient er in het leven van eenieder eerst een persoonlijke ontmoeting met de Heere plaats te vinden, zoals bij Paulus. Vanuit die herstelde relatie kun je bidden, spreken met God. Het is niet alleen spreken tegen God, maar ook luisteren naar het antwoord dat Hij geeft. Soms krijg je eerst een antwoord over een enkele bijzonderheid, en later – zoals Paulus drie dagen daarna – een volledig antwoord. Of je krijgt onmiddellijk een volledig antwoord, maar het kan ook gebeuren dat je jaren op antwoord moet wachten (Hand. 9:8-19; Num. 9:8-11; Jes. 65:24; Luk. 1:13).

Saulus (dat betekent: *‘om wie gebeden, gevraagd is’*), werd als Paulus (d.i. *de kleine, geringe*), een volgeling van de Heere Jezus. In zijn prediking riep hij anderen ertoe op – om evenals hijzelf – navolgers te worden van de Heere Jezus (1 Kor. 11:1; 1 Thess.1:6-7). En hij leerde o.a. om *‘schijnredenen van wijsheid en eigenwillige godsdienst op te geven’* (Kol. 2:23).

De Heere Jezus kwam als Mens naar de aarde om Gods wil te doen (Hebr. 10:7). Uit liefde voor Zijn Vader en voor de mensen was Hij bereid Zijn leven af te leggen aan het kruis. Hij stierf daar in de plaats van allen die met berouw over hun zonden de toevlucht tot God willen nemen. Hierdoor redt Hij zondige

mensen van de eeuwige dood en verlost Hij hen uit de macht van de satan. De Heere Jezus wist niet alleen wat de wil van God was, maar Hij deed ook altijd wat de Vader welbehaaglijk was (Joh. 8:29). Hoewel Hij als de volmaakte Mens ook een wil had, was Zijn wil altijd in overeenstemming met de wil van God de Vader. In de hof van Gethsémané bad Hij tot driemaal de woorden: *'Vader, als U wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil, maar de Uwe geschieden'* (Luk. 22:42; Mark. 14:36, 39).

Tweemaal horen wij de Heere Jezus in de Bijbel zeggen: Ik wil! Wanneer Hij echter iets wilde, was dit nooit voor Hemzelf. Altijd had Hij de eer van God en het welzijn van mensen op het oog. Toen een melaatse bij Hem kwam en vroeg: *'Heere, als U wilt, kunt U mij reinigen'*, stak de Heere Zijn hand uit, raakte hem aan en zei: *'Ik wil het, word gereinigd'* (Luk. 5:12-13). In het gebed tegen de Vader zei Hij: *'Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien'* (Joh. 17:24).

De uitdrukking *'in de Naam van Jezus', of 'om Jezus' wil'* als een standaardzin vóór het Amen, ter afsluiting van een gebed, komen we in de Bijbel niet tegen. Deze uitdrukking kan – hoe goed ook bedoeld – lichtvaardig worden gebruikt. Als we zeggen: *'om Jezus' wil'*, dienen we dus zeker te weten dat het de wil van de Heere Jezus is. Al eerder werd duidelijk dat wanneer gelovigen dichtbij God leven, zij Zijn wil kunnen weten. *'En wat u betreft, de zalving die u van Hem hebt ontvangen, blijft in u, en u hebt het niet nodig dat iemand u onderwijst; maar zoals deze zalving u onderwijst met betrekking tot alle dingen – en die zalving is waar en is geen leugen – en zoals u ze heeft onderwezen, moet u in Hem blijven'* (1 Joh. 2:27). God maakt Zijn wil door Zijn Woord en door de Heilige Geest aan ons bekend.

In de Bijbel wordt enkele malen letterlijk aangehaald wat Gods wil is: *'Want dat is goed en welgevallig in de ogen van God, onze Zaligmaker, Die wil dat alle mensen zalig worden en tot kennis van de waarheid komen'* (1 Tim. 2:4). *'De Heere (...) wil niet dat enigen verloren gaan, maar dat allen tot bekering komen'* (2 Petr. 3:9).

We hebben ook al gezien dat de Heere Jezus Zijn discipelen leerde bidden: *'Uw wil geschiede, zoals in de hemel zo ook op aarde'* (Matt. 6:10). In de hemel gebeurt altijd alles in overeenstemming met Gods wil. Op aarde onderwerpen velen zich niet aan Zijn wil. Wanneer Gods wil gebeurt, is dit tot eer van God en tot zegen voor mensenkinderen. Iedereen dient steeds naar de wil van God

te zoeken. Zoals gezegd heeft God door Zijn Woord duidelijk gemaakt dat Hij niet wil dat iemand verloren gaat. Het is Zijn grote verlangen dat alle mensen tot Hem de toevlucht nemen en de Heere Jezus als de enige Weg tot redding leren kennen. Daarna is ons hele leven, dus ook onze wil, onderworpen aan de wil van God.

Dit is geen krampachtig leven, maar een leven van overgave aan Hem. De weg die wij als gelovigen op onze levensreis tot eer van God kunnen bewandelen, maakt Hij bekend door Zijn Woord en Geest: *‘Met uw eigen oren zult u een woord van achter u horen: Dit is de weg, bewandel die. Dit voor het geval u naar rechts of naar links zou gaan’* (Jes. 30:21). Elke dag wil Hij alles geven wat we nodig hebben. God sprak tot Zijn volk: *‘Doe uw mond wijd open en Ik zal hem vullen’*. Wat triest dat Hij moest constateren: *‘Maar Mijn volk wilde niet naar Mijn stem luisteren’* (Ps. 81:11).

Paulus schreef aan de gelovigen te Filippi: *‘Verblijd u altijd in de Heere, ik zeg het opnieuw: Verblijd u. Uw welwillendheid zij alle mensen bekend. De Heere is nabij. Wees in geen ding bezorgd, maar laat uw verlangens in alles, door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God; en de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw harten en gedachten bewaken in Christus Jezus’*. (Fil. 4:4-7).

En Johannes schreef in zijn apostolische getuigenis: *‘Geliefden! Als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid om tot God te gaan; en wat wij ook maar bidden, ontvangen wij van Hem, omdat wij Zijn geboden in acht nemen en doen wat Hem welgevallig is. En dit is de vrijmoedigheid die wij hebben in het toegaan tot God, dat Hij ons verhoort, telkens als wij iets bidden naar Zijn wil. En als wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, dan weten wij dat wij het gevraagde, dat wij van Hem hebben gebeden, ontvangen’* (1 Joh. 3:21-22; 5:14-15).

5. De kracht van het gebed

'Bitter van gemoed bad zij tot de HEERE. En het gebeurde dat zij lang bleef bidden'.

'Voor Mijn liefde klagen zij Mij aan, maar Ik was steeds in gebed'.

'En de rook van het reukwerk steeg met de gebeden uit de hand van de engel op vóór God'.

'Een krachtig gebed van een rechtvaardige brengt veel tot stand'.

1 Samuel 1:10, 12; Psalm 109:4; Openbaring 8:3-4; Jakobus 5:16

Het gebed is een onderdeel van de geestelijke wapenrusting van de christen. Paulus leefde uit de zekerheid dat Gods kracht in hem werkzaam was wanneer hij beseftte dat hijzelf zwak was. Het gebed was een krachtig wapen in zijn strijd vóór God tot het afbreken van geestelijke bolwerken tegen de kennis van God (Ef. 6:18; 2 Kor. 10:3-4; 12:9-10). Nacht en dag bad hij vurig, zeer overvloedig om bij anderen te voltooien wat aan hun geloof ontbrak (1 Thess. 3:10).

De voorbede van Daniël is ook een geweldig voorbeeld. Hij was ook een man van gebed. Toen hem verboden werd te bidden deed hij dit toch, hoewel er de dreiging van de doodstraf was. In zijn huis bad hij zelfs openlijk, want

hij had op de bovenverdieping open vensters in de richting van Jeruzalem.

‘Op drie tijdstippen per dag ging hij op zijn knieën, bad hij en dankte hij voor het aangezicht van zijn God, precies zoals hij het voordien had gedaan’ (Dan. 6:11).

Daniël zag de nood van zijn volk. We horen hem smeken tot God, en belijdenis doen van de zonden van het volk en van het voorgeslacht. Hij kende de geschiedenis van zijn volk en de beloften van God die waren uitgesproken door de profeet Jeremia. Het volk was vanwege zijn zonden naar Babel weggevoerd. Zeventig jaar zou er verstrijken na de verwoesting van Jeruzalem, vóór er een einde kwam aan de ballingschap. Daniël merkte in de boeken het aantal jaren op waarover de profeet Jeremia had gesproken door het woord van de Heere (Jer. 25:11-12; 29:10).

Vervolgens bad hij de woorden: ‘Nu dan, onze God, luister naar het gebed van uw dienaar en naar zijn smeekbeden. Doe, omwille van de Heere, Uw aangezicht lichten over Uw heiligdom, dat verwoest is. Neig Uw oor, mijn God, en hoor! Open uw ogen om onze verwoesting en de stad te zien waarover Uw Naam is uitgeroepen, want wij werpen onze smeekbeden niet voor U neer op grond van onze gerechtigheden, maar op grond van Uw grote barmhartigheid, Heere, luister. Heere vergeef. Heere, sla er acht op en doe het, wacht niet langer – omwille van Uzelf, mijn God. Over Uw stad en over Uw volk is immers Uw Naam uitgeroepen’ (Dan. 9:2, 17-19).

Daniël was een zeer gewenst man. Hoewel hij Gods gedachten kende, nam hij geen afwachtende houding aan ten aanzien van de dingen die zouden komen. Hij smeekte zijn God en ontving verhoring op zijn gebed. God wil zo graag dat iedere gelovige in die geest tot Hem nadert. Zo zien we ook het krachtige gebed van de profeet Elia dat het niet zou regenen; en hij bad opnieuw dat de hemel regen zou geven. Hij bad zevenmaal, maar zag intussen vol verwachting uit naar de verhoring (Jak. 5:16-18; 1 Kon. 18:41-45).

Als God iets belooft, wachten wij niet lijdelijk af, maar bidden om de vervulling ervan. En Hij geeft het! Zo is het ook na de komst van de Heilige Geest, de Trooster. Christus beloofde terug te komen en wij, de Geest en de bruid, zeggen nu: ‘Ja, kom, Heere Jezus!’

We zagen al in de hoofdstukken 3 en 4 dat de uitdrukking *'in de Naam van Jezus'*, of de term *'om Jezus' wil'* als een slotzin vaak wordt gebruikt vóór het Amen, ter afsluiting van een gebed. Hoewel men dan een krachtige uitdrukking gebruikt, wil dit niet zeggen dat het ook een krachtig gebed is. God kent de motieven van iedereen die in gebed tot Hem spreekt en Hij luistert aandachtig. Want: *'Zou Hij die het oor plant, niet horen? Zou Hij die het oog vormt, niet zien?'* (Ps. 94:9). God heeft de mens een mond gegeven om te spreken en oren om te horen (vgl. Ex. 4:10-13). De innerlijke toestand van het hart waarmee we tot God naderen, is echter heel belangrijk. Jakobus schrijft: *'U krijgt niet, omdat u niet bidt. U bidt wel, maar ontvangt niet, omdat u verkeerd bidt, met het doel het in uw hartstochten door te brengen'* (Jak. 4:3-4).

In de Bijbel lezen we over deze uitingen van het hart in diverse vormen, namelijk:

- Smeken: dit gebeurt vanuit de nood van de ziel;
- Voorbede doen: dus voor anderen bidden, al dan niet in het besef van de (grote) nood waarin degene verkeert voor wie men bidt;
- Dankzegging: danken voor wat men van Hem heeft ontvangen;
- Lofprijzing: God groot maken en Hem eren, lovende woorden over Hem en tot Hem spreken;
- Aanbidden: dat is de hoogste vorm van bidden. Het bewonderen van God vanwege Wie Hij is en hoe Hij Zich openbaart. De Vader zoekt zulke aanbidders (Joh. 4:22-25).

We lezen in de Bijbel ook van bidden in verschillende houdingen, zoals met de ogen omhoog gericht, in een staande houding, of knielend, of met het gezicht op de grond. En op verschillende tijdstippen, in en voor de nacht, op bed of in een speciaal vertrek (zie bijv. Dan. 6:11; 1 Kon. 8:40, 48; Ps. 32:2; 35:28; 55:18; 119:55, 62, 148, 164).

Evenals het leven van David, werd het leven van de Heere Jezus op aarde voortdurend gekenmerkt door gebed: *'(...) Ik was steeds in gebed'* (Ps. 109:4). In het evangelie volgens Lukas toont de Heere Jezus als Mens Zijn afhankelijkheid van de Vader wel veertien maal in het gebed. We zien dat bij de Jordaan (3:21); in de woestijn (5:16); op de berg (6:12-13); voor de wonderbare

spijziging (9:16); bij de eerste aankondiging van het lijden (9:18); op de berg van de verheerlijking (9:28-29); bij een dankgebed (10:21); toen Hij anderen leerde bidden (11:1); na het Avondmaal (22:17); voor Petrus (22:31-32); in Gethsémané (22:41); aan het kruis (23:34, 46); en met de Emmaüsgangers (24:30).

Nadat de Heere Jezus was teruggekeerd naar de hemel, is de Heilige Geest op aarde uitgestort en komen wonen in de gelovigen. Een kenmerk van de eerste christenen was dat *'zij volhardden in de leer van de apostelen en in de gemeenschap, in het breken van het brood en in de gebeden'* (Hand. 2:42). In navolging van de Heere Jezus zien wij dat het gebed bij de christenen een heel belangrijke plaats innam.

In het boek Handelingen wordt het bidden wel achtentwintig maal vermeld: na de hemelvaart (1:14); voor een opvolger van Judas (1:24); als een belangrijk onderdeel van hun geloofspraktijk (2:42); het uur van het gebed (3:1); na de gevangenneming van Petrus en Johannes (4:24); bidden om vrijmoedigheid (4:31); de apostelen volhardden in hun bediening en in het gebed (6:4); gebed voor de dienst van de diakenen (6:6); het gebed van Stefanus voordat hij stierf (7:60); van Petrus voor de Samaritanen (8:15); van Saulus op weg naar Damascus (9:5); en in Damascus (9:11); van Cornelius (10:2, 30); van Petrus voor Dorkas (9:40); van Petrus op het middaguur, op het dak (10:9); door de gemeente voor Petrus (12:5, 12); bij de uitzending van Barnabas en Paulus (13:3); gebed van Paulus en Barnabas bij de aanstelling van oudsten (14:23); vraag van een Macedonische man (16:9); Lydia en de vrouwen (16:13); Paulus en Silas op weg naar de gebedsplaats (16:16); Paulus en Silas in de gevangenis (16:25); Paulus bij het afscheid van de oudsten te Efeze (20:36); Paulus in de tempel (22:17); Paulus dankte voor het brood tijdens de schipbreuk (27:35); Paulus bad voor Publius (28:8).

In de Bijbel zien we dat gelovigen persoonlijk tot God naderen in het gebed. Maar ook wel samenkomen met een deel van het volk, of met een grote of kleine groep mensen om te bidden voor een bepaalde nood of om voorbede te doen voor anderen (Neh. 9:3; Hand. 1:12-14; 12:5; 20:36).

Toen de Heere Jezus op aarde was, deed Hij een bijzondere belofte met betrekking tot het gemeenschappelijke gebed in de tijd dat Hij niet meer bij hen zou zijn: *'Verder zeg Ik u dat, als twee van u op de aarde iets, wat dan ook, eenstemmig verlangen, het hun ten deel zal vallen van Mijn Vader, Die in de*

hemelen is. Want waar twee of drie in Mijn Naam vergaderd zijn, daar ben Ik in hun midden' (Matt. 18:19-20). In Zijn Naam vergaderd zijn wil zeggen: met andere gelovigen samenkomen, ook al is het slechts een klein getuigenis, en naar Hem toegaan in de geest. Daar wil Hij dan het Middelpunt zijn, en belooft Hij door de Heilige Geest aanwezig te zijn.

In de Bijbel worden mensen onderscheiden in personen die Gods hulp niet nodig hebben, en zij die Gods hulp wel nodig hebben. Er zijn er die *'spreken uit de hoogte. Zij zetten hun mond op tegen de hemel, hun tong wandelt honend rond op de aarde'* (Ps. 73:8,-9). Gelovigen zeggen echter: *'Mijn hulp is van de Heer, Die hemel en aarde gemaakt heeft'*. Zij weten dat de Heere uw (mijn) ingang en uw (mijn) uitgang zal bewaren, van nu aan tot in eeuwigheid (Ps. 121:1-2, 8).

Judas zegt: *'(...) er zijn natuurlijke mensen die de Geest niet hebben. Maar u, geliefden, bouw uzelf op in uw allerheiligst geloof en bid in de Heilige Geest, bewaar uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus tot het eeuwige leven'* (Jud.: 19b-21).

'Zonder geloof is het echter onmogelijk God te behagen. Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij is, en dat Hij beloont wie Hem zoeken' (Hebr. 11:6). Belangrijk is dus dat we in geloof bidden. De vader van de maanzieke jongen bad: *'Als U iets kunt, wees met ontferming over ons bewogen en help ons!'* Waarop de Heere Jezus hem terechtwees en zei: *'Als u kunt geloven, alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft'*. Waarna de vader onder tranen riep: *'Ik geloof, Heere! Kom mijn ongeloof te hulp'* (Mark. 9:22-24). Een melaatse man echter die de Heere Jezus zag, had geloof en smeekte: *'Heere, als U wilt, kunt U mij reinigen'* (Luk. 5:12-14).

Zo moeten wij niet twijfelen aan Gods almacht, maar, zoals een broeder eens opmerkte, steeds bedenken: *'God kan alles wat Hij wil. Hij wil echter niet alles wat Hij kan!'* Wanneer God schijnbaar goede dingen niet schenkt als verhooring van het gebed, heeft Hij daarmee een doel, een hogere weg. Evenals Job kunnen wij God niet *begrijpen*, maar wel *geloven* (Job 37:5). Wanneer we in gemeenschap met God leven en tot Hem bidden, krijgen wij antwoord. Toen Paulus bad om genezing, werd dit gebed niet verhoord. Wel kreeg hij het antwoord: *'Mijn genade is u genoeg'*. En die genade had hij nodig (2 Kor. 12:8-9).

Als wij geen antwoord krijgen, moeten wij ons afvragen of er misschien zonde in de weg staat. Immers: *'Wij weten toch dat God niet naar zondaars luistert, maar als iemand godvrezend is en Zijn wil doet, naar hem hoort Hij'* (Joh. 9:31).

Iemand zei eens: Bidden is de ademtocht van de ziel. Een Chinees spreekwoord verwoordt het belang van het gebed als volgt:

geen gebed – geen kracht

weinig gebed – weinig kracht

veel gebed – veel kracht

In de nabije toekomst zal God *'de Geest van de genade en de gebeden uitstorten over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem'* (Zach. 12:10). Moge de Heere geven dat Hij die Geest van genade en van gebed nu al uitstort op ons, die nog leven in de genadetijd.

Ik eindig dit schrijven met de woorden van David: *'HEERE, ik roep U aan, kom spoedig tot mij, neem mijn stem ter ore, wanneer ik tot U roep. Laat mijn gebed als reukwerk voor Uw aangezicht staan'* (Ps. 141:1-2). Met de wens dat wij, en velen met ons, elke dag vertrouwelijke omgang zullen hebben met Hem. En met een gebed in ons hart, om evenals David te zeggen: *'HEERE, 's morgens hoort U mijn stem; 's morgens leg ik mijn gebed voor U neer en zie ik naar U uit'* (Ps. 5:4).

En vervolgens met een lied vanuit het hart, dat we zingen met de mond:

Leer ons geloven

en staan in Uw kracht,

maak ons een gemeente

die bidt en die wacht.

